

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: TRODS ALT DET.

Citation: Aakjær, Jeppe: "TRODS ALT DET.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid84132/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

I Maandens Linje klar og skjon
 jeg ser den Klør og Adams Sør
 vil gjør' en Hoben af mit Kjøen;
 saa Gud velsign dig, Robin!"

For Robin blir en rørig Gut,
 o, farlig rørig, rask og rørig,
 Robin blir en rørig Gut,
 en farlig rørig Robin!

187's 1918.

TRODS ALT DET.

OM en af ærlig Fattigdom
 gav Kampen op, og alt det,
 den Stymper gaar vi udenom,
 i Næden stolt trods alt det.
 Trods alt det og alt det,
 vort sure Stræb og alt det:
 Din Rang er blot Dukaters Præg,
 dens *Guld* du selv, trods alt det.

Og er vor Dragt end lidet fin,
 vor Køl kun knap og alt det,
 giv Taaber Silke, Skjælme Vin,
 en Mand er Mand trods alt det.
 Trods alt det og alt det,
 trods Gøglets Glans og alt det,
 Retsindets Mand, om nok saa lav,
 er størst blandt Mænd trods alt det.

Se dristigt paa hin Herremand,
 betragt hans Pragt og alt det;
 har han end tusind Tønder Land,
 er han en Nar trods alt det.
 Trods alt det og alt det,
 hans Baand og Kors og alt det,
 et stolt og uafhængigt Sind
 har ikkun Smil for alt det.

Baroner bages bedst ved Gunst,
 Lensgrever med og alt det,
 men det steg over Kongers Kunst
 at skabe *Mænd* trods alt det.
 Trods alt det og alt det,
 et malet Skjold og alt det,
 den klare Kløgt, den sunde Sans
 i Rang staar over alt det.

Gid hver maa se *det* store ske
 --- og ske det skal trods alt det!
 at Brav-Mands Dont Evropa rundt
 faar Hæd'rens Plads trods alt det!
 Trods alt det og alt det,
 den Dag er nær trods alt det,
 da *Mand* og *Bror* er samme Navn
 al Jorden om trods alt det!

1898.

FØDT TIL GRAAD.

EN stormfuld, barsk Novemberkvæld
 med Sus i nøgne Træ'r
 jeg strejfed saa alene om
 langs Bredderne af Air;
 da stod der for mit Syn en Mand,
 svag, knet ned af Aar,
 af Rynker laa hans Pande fuld,
 og snehvidt faldt hans Haar,

„Hvorhen skal du, min unge Ven?“
 begyndte Gubben snart,
 „mon Guldørst leder her din Gang,
 gav Elskov Føden Fart?
 Er Sorg kanske den skjulte Grund,
 der tvinger dig som mig
 med Taarer over Slægtens Lod
 at stile samme Vej?“